

ת"פ 6991/12/10 - מדינת ישראל נגד גיא שמש, יאן לבקין, אריק אריה שמש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6991-12-10 מדינת ישראל נ' שמש ואח'

בפני כב' השופטת הדסה נאור
נגד
נאשמים
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רעות בן משה
1. גיא שמש ע"י ב"כ עו"ד מירי כהן
2. יאן לבקין
3. אריק אריה שמש ע"י ב"כ עו"ד גלעד כצמן

החלטה לנאשמים 1 ו-3

1. כתב האישום מייחס לנאשמים ביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, על פי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 13.10.07 סמוך לשעה 03:30, על רקע ויכוח שהתפתח בין הנאשמים 1 ו-2 לבין המתלונן, שלומי יוסף (להלן: "המתלונן") וחברו, בעקבות טענת המתלונן וחברו שרכבו של נאשם 1, בו נהג נאשם 2, פגע ברכבם ונוכח סירובם של האחרונים למסור את פרטיהם, הוזעק למקום נאשם 3, שהגיע יחד עם 4 אחרים.

על פי הנטען, תקפו הנאשמים 1 ו-3 את המתלונן, גרמו לו במעשיהם לחבלות של ממש והוא נזקק לטיפול רפואי.

2. לאחר תום פרשת התביעה, סיום שמיעת עדי התביעה והכרזת ב"כ המאשימה "אלו עדיי", ביקשו ב"כ הנאשמים להורות על זיכוי הנאשמים מהעבירה, שיוחסה להם בכתב האישום, בהתבסס על הטענה, הקבועה בסעיף 158 לחוק סדר הדין הפילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ), ש"אין להשיב לאשמה".

בנימוקי בקשתם טענו ב"כ הנאשמים כי המאשימה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר מה היה חלקם של הנאשמים בביצוע העבירה וכי יש לפסול את אמרתם במשטרה, שנמסרה לאחר שהיו מעוכבים מעל ל-6 שעות ומשום שנשללה מהם זכות ההיוועצות.

לטענת ב"כ נאשם 1 אין חולק כי היו מעורבים נוספים באירוע. אין חולק שרק שלושה נעצרו בזירה, שרק

נאשמים אלה עומתו במהלך החקירה עם המתלוננים, עמם אין להם ולא הייתה להם היכרות, לא לפני ולא אחרי האירוע, ובכל מקרה עדי התביעה לא יכלו להעיד מה היה חלקו של הנאשם באירוע, מעבר לעובדה שהיה נוכח במקום.

מעבר לכך כל מה שייחסו לנאשם, אם אפשר היה לייחס לו דבר מה, היה מבוסס על זיכרון העדים מתוך שראו את המשטרה עוצרת אותו במקום ועמו עומתו בחקירה.

יתרה מכך, ע"ת 5 - אדם דרעי - העיד שברכב ישב אחד החברים שהקיא ולא היה במצב שניתן היה לתקשר עמו והכוונה היא לנאשם 1, שלא הוא שנהג ברכב.

לטענת ב"כ נאשם 3 עדי התביעה כולם, למעט אחד, לא ידעו לומר מה היה חלקו של הנאשם 3 באירוע, מעבר לנוכחותו במקום. העד היחיד שכן ידע היה אדם דרעי, שסיפר שנאשם 3 היה בצד ולא הכה את המתלונן שלומי ולכן, לטענתו, התביעה לא עמדה בנטל ההוכחה. עוד טען ב"כ הנאשם 3 כי איננו יודע איזה משקל יש לתת בשלב זה לטענה שלא ניתנה לנאשם זכות ההיוועצות ולכן הודאתו פסולה.

3. בשלב זה של הדיון משוכת הראיות שעל המאשימה לעבור היא של הנחת תשתית לכאורית לקיומה של העבירה ולביצועה על ידי הנאשמים.

לא מוטל על המאשימה, בשלב זה, לעמוד בנטל הוכחת ביצועה של העבירה מעבר לכל ספק סביר.

4. הבסיס הנורמטיבי לטענה "שאין להשיב לאשמה" מצוי בסעיף 158 לחסד"פ הקובע:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין ביוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין, הוראות סעיף 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

המשמעות של העדר הוכחה לכאורה, בהקשר זה, היא כי אין בראיות, שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה, כדי לבסס הרשעה אפילו יינתן לראיות אלה מלוא האמון ויוענקו להן מלוא המשקל הראייתי. יחד עם

זאת, בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות, אינו מעניק משקל לראיות שהובאו בפניו או מעריך את משקלן ואינו בוחן ומכריע בשאלת דיותן של הראיות. מכאן, די בכך שהתביעה הביאה ראיות בסיסיות ואף ראיות דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה נשוא כתב האישום, כדי שבית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענת הנאשם כי "אין להשיב לאשמה".

הלכה היא כי כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה די בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הנאשם.

בע"פ 732/76 כחלון נ' מדינת ישראל, חזר בית המשפט העליון, מפי כב' השופט שמגר (כתוארו אז), על

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, בע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם.... אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום"

כעולה מן המקובץ, בשלב זה של הדיון, די בקיומן של ראיות בסיסיות ואפילו דלות להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם כדי לחייבו להשיב לאשמה, קרי: כדי להעביר את נטל הבאת הראיות לכתפי הנאשם, אין בית המשפט נדרש בשלב זה, ככלל, לבחינת משקלן של הראיות ומהימנותן ועליו לבדוק קיומן של ראיות לכאורה בלבד.

5. האם הונחו לפני בית המשפט ראיות לכאורה בסיסיות ואפילו דלות להוכחת אשמת הנאשמים במקרה שלנו?

במסגרת פרשת התביעה העידו העדים הבאים:

עד תביעה רס"ל מהרג'י האני, שוטר סיור שהגיע למקום. לפי דוח הפעולה שערך ביום האירוע, ניגש אליו המתלונן כשהוא מדמם מראשו, הצביע על שני הנאשמים שתקפו אותו והשוטר עיכב אותם לתחנה. בדוח הפעולה נרשם: "עצר אותנו בחור שמדמם מהראש והצביע על חשודים שתקפו אותו [...] מדובר בשני רכבים מסוג [...] השייך למעורב שמש גיא [...] ועוד שני מעוכבים שהיו איתו ששמם לבקין יאן [...] ואריק שמש [...]". גם בחקירתו בבית המשפט חזר העד על הדברים: "אני לא יודע. ראיתי אדם מדמם מצביע על החשודים. אז עיכבתי אותם לתחנה, שהחקירות יטפלו בזה [...] מפנה לדוח הפעולה. ניגש אליי בחור מדמם מהראש, שהצביע על החשודים".

המתלונן שלומי יוסף העיד בבית המשפט והודה שאינו יודע להבחין בין הנאשמים 1 ו-3, שהינם אחים, אך לדבריו, "אני לא מסכים שנאשם 3 היה מעורב רק מילולית. אני לא יודע להבדיל בין הנאשמים, אבל כמובן ששניהם תקפו אותי".

עד התביעה מאור אלבז העיד בבית המשפט וסיפר, ביחס לנאשמים 1 ו-3, "באו אליו מאחור, נתנו לו סטירה.

אני לא יודע להצביע על מי שנתן מכות. אני לא זוכר וגם במשטרה לא זכרתי. הם מזכירים לי האחד את השני" ובהמשך הוסיף "את השניים כאן אני מקשר".

עד התביעה רס"מ ליאור אהרוני ערך את דוחות העימות בתיק שהוגשו.

מדוחות העימות עולה כי בעימות שנערך בין הנאשמים לעד התביעה מאור אלבז, מזהה מאור את שניהם כאנשים שקפצו על המתלונן. סיפר כי אחד מהם נתן למתלונן "**כאפה לפנים**" אומר כי לא מבדיל ביניהם אבל בוודאות זה אחד מהם שתקף את המתלונן. בעימות הודה הנאשם 1 שנתן למתלונן "**דחיפות**" אך לא אגרופים ובעימות, בעימות שנערך בין נאשם 3 למאור אלבז הודה נאשם 3 שהפיל את המתלונן עם הידיים "**לא הפלתי אותו לא עם סכינים ולא עם חרבות, רק עם ידיים, זה ריב שמחפשים לצאת עם זה, נתתי וגם קיבלתי**".

6. בחינת טענות ב"כ הנאשמים מלמד כי במהותן הן תוקפות את מהימנות הראיות והמשקל שיש לתת להן - טענות שאין מקומן בשלב זה של הדיון.

בראיות התביעה כפי שנפרשו לעיל יש כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית, שעשויה להביא להרשעתם של הנאשמים, אם יינתן בהן מלוא האמון ויוענקו להן מלוא המשקל הראייתי.

7. לאור כל האמור לעיל, משהונחה תשתית ראייתית לכאורית, להוכחת אשמתם של הנאשם, עובר נטל הבאת הראיות, מן התביעה לנאשם, **והבקשה להורות על זיכויים, בשלב זה, מכוח הטענה כי אין להשיב לאשמה, נדחית.**

8. נקבע לתזכורת במעמד הצדדים לתאריך 19.3.14 שעה 8:30

9. המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשע"ד, 24 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.